

Avi Macià:
Els joves de BANDERA us
envien la salutació més afec-
tuosa.

BANDERA

...AL VENT DÉRFEM-LA EN SENYAL DE LLIBERTAT!

BANDERA en el seu primer
Editorial, deia:

Tots els qui laboren per la Pà-
tria, en qualsevulla tendència i
en qualsevol ordre, ens interessen.
Heus-ací sintetitzat tot el nos-
tre ideari, cosa que sembla no
tinguin present els qui, incon-
scientment, ens acusen d'estar su-
peditat a determinades capelletes.

ANY II N.º 7
Coll-Blanc, 28 de febrer de 1931

Redacció i Administració:
COLL-BLANC, 47 - HÒSPITALET

EL PREU DE LA DESPRES DE L'EXIT VICTORIA

En aquests dies que torna a enverinar-se l'esperit de destrucció, i que el corc de la crítica suicida recomença la seva obra d'obstrucció a un nou intent, no gens fantàstic ni llunyà, d'encarrilament de les nostres reivindicacions més cares, i per les quals amb tant d'idealisme i generositat havien lluitat nostres passats, i singularment la generació que fina, serà escaient reproduir un passatge oportunitat de Prat de la Riba:

"Tots els homes que arriben a una funció de govern, per modesta que sigui, amb la bandera de l'ideal, fatalment han de passar un moment de profunda amargor; el d'aparèixer davant les multituds senzilles com a enemics del poble, de la terra a la qual han donat tot el que per donar tenien, de la Pàtria que han estimat com una extensió més excelsa de la pròpia vida individual, com carn de la pròpia carn i sang de la pròpia sang; el d'aparèixer com a traïdors a l'ideal que cabalment llavors mateix fan triomfar.

Puix els ideals no poden passar, ni convé que passin tot d'un cop a la realitat, i el llur triomf suposa una tria, per a determinar quina part de l'ideal pot incorporar-se de moment a la vida col·lectiva, quina part ha d'esperar, encara, una demà més o menys pròxim, i llavors, en el moment d'aquesta tria, que ha de fer i només pot fer el que té les responsabilitats de les funcions de govern, els radicals que no tenen cap responsabilitat en l'obra constructiva ni cap interès a solidar-la, que per llei essencial de llur actuació desitgen el fracàs de tota acció governamental, amb bona fe, moltes vegades, per esperit de partit altres, es donen a rebaixar el valor de l'ideal que es realitza, es fan panegiristes i campions de la part exclosa, ajornada, la proclamen tot l'ideal, tota l'aspiració, i acusen de traïció als que no els segueixen."

Què diria el seny ordenador de Catalunya, davant de l'espectacle depriment dels catalans d'avui, que motegen de traïdoria aquells que no tenen espera per fer triomfar Catalunya per quan vingui la República, i entretant porten, part almenys, de l'ideal llur a la vora del triomf? I quina seria la sort de l'autor del fragment transcrit, si fos al món dels vius, sinó ésser motejat de tebi, traïdor, monàrquic i venut?

Tot aquell qui esfondra un prestigi català, i molt més catalanista enforça un troç de Catalunya.

Retalls

En Guimerà, de jove, va enamorar-se com tot mortal. Però, els pares d'ella el refusaren i casaren llur filla amb un home curt de gambals, però llarg de diners.

S'escaigué que per aquell temps Don Angel fou premiat amb la Flor Natural en uns Jocs Florals. L'endemà de la gaia festa, en el portal de la casa d'ella, tothom hi llegia els següents versos:

L'Angel, la Flor Natural,
i el teu home, un animal!

Sobre el cognom de Russinyol, mossèn Llorenç Riber ens ha fet conèixer una bona anècdota. Es curiós. La frase sembla dita talment perquè ell l'entengué i l'aplegués.

Es trobaven en un jardí paradisiac, amb fruiters de tota mena, arbres de l'amor enrojolats, sota un sol ros i tendre. Un món de música fresca i sospirs de rossinyol. Heus ací que captivat per l'ambient, l'il·lustre poeta mallorquí, amb el dring sonor i càlid de la seva veu, preguntà:

—Russinyol, què me'n dieu d'aquest deliri de rossinyols?

L'emperador de la barba florida li féu de resposta:

—No m'està bé d'alabar la família.

Russiñol parlava amb uns amics de la festa de Sitges. Explicà que dues noies li van donar un petó. Es a dir, un petó cada una, o siguin dos petons.

—Uns quants anys enrera—deia en Russinyol—, m'hi hauria tornat...

Es del domini públic, que per tot arreu del món s'hi troben fills de Catalunya. Hom en conta el següent:

Sortí de Barcelona una companyia d'òpera dirigida per l'eminent i desaparegut mestre director Goula.

Recorregueren tota l'Amèrica de Nord a Sud, i s'internaren, ans de retornar, en un poblet, últim de la ruta.

Tenien fama els habitants d'aquest poble d'ésser molt despotes i de reventar totes les companyies que es presentaven.

El dia del debut hi hagué molt de pànic en les files, i acabat de cantar la sortida el tenor, sorollosos aplaudiments ressonaren en el teatre.

Llavors, radiant de satisfacció i mirant al mestre, el tenor cantà dissimuladament:

—Goula, els hem ben *fomut!*

Ràpidament s'oí una veu fonda i catalana que sortia del galliner, que deia:

—No pas a mí!...

Això palesa que de catalans arreu en trobes.

Diuen que en una caserna de soldats tenien un cap de cuina amb un geni terrible.

Movia diàriament grans mulladers en el moment precís de la inspecció i tast del menjar que diàriament es feia, trobant-lo sempre dolent, per quin motiu tenia sempre al pobre ranxer tremolant com la fulla a l'arbre.

El cuiner, ja desesperat, volgué fer una provatura.

Comprà vuit gallines i demés aمانiments i, un diumenge, féu un

L'aplaudiment vibrant d'un públic entusiasta ha segellat solemnement la primera sessió de "Teatre Selecte" a L'Univers.

La desfilada s'ha iniciat. Tothom té la boca plena de falaguers comentaris. Ens escapolim com podem entremig de la gernació i entrem a l'escenari.

Allò és un mullader. Tothom parla, tothom diu coses. —Us felicito!... L'enhorabona! Ho heu fet molt bé!... etcètera.

I els xicots intèrprets, amb la cara betumada i abillats amb robes virolades van d'ací d'allà escoltant les paraules encoratjadores, estrenyent mans i més mans amigues en encaixada vibrant i sincera.

Veiem lluir una trena rossa i un pas osament femení: la senyora Palmada.

Ens hi atancem sense mirar on posem els peus. El primer que li diem, naturalment, són unes paraules de felicitació.

—Ha fet una Blanca admirable! I una Mossa...

Ella ens respon amb una rialla sonora i fresca. A una nova pregunta nostra ens diu:

—Cregu'm. Ben poques vegades havíem vist aquest local amb tanta gent. Amb els molts anys que fa que vinc ací és, potser, la tercera vegada que ho veig gairebé ple.

Això, no sabem per què, ens afalaga. La tenim de deixar.

Amb tota solemnitat s'acaba de llevar la perruca de... Ja no ens trobem davant l'escenari.

Totes les mans—la Redacció en pes—se li adrecen. L'encaixada és solemne.

Sortim del *camerino*. Ens trobem davant mateix la figura altiva d'En Joanant qui va a arreglar-se. Endevenim en les seves faccions la mirada altiva del Saïd i la rialla maliciosa del Passarell.

—Ara sols manca que aquest entusiasme duri força—ens diu.

—....?

—El miracle s'ha fet. No ho creïa pas.

Té la veu enrogallada. Li volem oferir una pastilla, però ens trobem que no tenim costum de portar-ne. Ens n'abstem, com és de suposar.

—Molt de públic. Molta gent nova—afegeix—. Ara és l'hora de la suprema renovació.

Se'ns escorre com una anguila. Donem una mirada al nostre entorn. Ací hi ha una caixa plena de perruques, ençà un feix de roba virolada, enllà un munt de sabres i punyals. La contemplació d'aquests atuellis de llaua oscada ens fa perdre el respecte a les armes.

Pugem quatre graons. La figura vo-

brou que es tallava de bo, i del qual n'eixia un perfum que encisava. Arribada l'hora del tast, aparegué l'anomenat cap, i el cuiner, radiant de goig, li apropà el cullerot, mentre que, dret com un rave, esperava l'opinió afalagadora. Omplí la cullera el cap de cuina i se l'apropà als llavis, restant per uns moments indecís, tornà per segona volta a omplir-lo i portar-se'l als llavis, retirant completament buit el cullerot i rebotent-lo furios, digué:

—¡Ps!... ¡Qué asco esto fideos, unos cortos, otros largos!

Pel que es veu, els volia adreçats com un regle i tallats tots a mida amb un metre.

luminosa de l'Alonso, el consueta, se'ns presenta amb tota propietat. En Janés, massa zelosament, li retreu que s'ha menjat alguns versos de la seva obra.

L'home s'excusa:

—Home, no ho he fet pas a propòsit. Ignoro, si me'ls he menjat, quin gust tenen els endecasil·lacs.

En Janés està radiant. Una hora abans estava groc-daurat com els cabells de la... Mossa. Com un autor de debò, tenia una certa emoció.

Ara està satisfet. Cosa estranya, avui va afaitat, i per cert que no té pas per costum anar-hi Li fem de pregunta:

—Estàs content, noi?

Ell ens mira com volent dir: —Aquestes coses només es diuen a les criatures.

Dissimulem.

Allà fora té un estol d'amigues que li fan pam-i-pipa i ell els hi fuig al darrera.

En Campos es mira al mirall la seva figura d'Hereu Pinsà i riu tot sol. Al costat hi ha els germans Parras. En Damià, que ja s'ha tret el betum de la cara, fa un comentari afable:

—Tot ha anat bé, tot.

En Josep sestira els cabells—són els de la perruca, és clar, sinó no ho faria—i va perdent la pose de patriarca:

—L'estar tan afònic m'ha rehentat de mig a mig.

Entre la multitud endevinem la popular tarota d'En Baliga.

Au, que deus estar content—li diem.

—I tu?—diu, i tot de sobte tapant-se els llavis: —Ah, ets en Zoilo, l'havia pres per En Janés.

No és ell el primer que s'equivoca. Afegim:

—Projectes? Quins projectes tenim, ara?—però se'ns escapa a cent per hora, escales amunt.

—Adeussiau que m'espera la... família.

Efectivament, és així. No aneu a maliciar res.

En Bartés va per escapar-se'ns. L'aconseguim i li demanem quatre paraules.

El creador del *Carles de Mar i Cel*, ens respon:

—A preparar la del mes vinent, ara.

Aquests cops de martell que ara se senten són obra del popular *Cisó Coll*, l'home de la tramòia.

—Jo que em creïa que es tenien de fer fotografies!—ens diu contrariat—. Imagineu-vos. Fins m'havia pentinat tant bé com quan vaig fer la Primera Comunió.

I es lleva la gorra descobrint una calva irònica.

Riem de bona gana. En Cortès, En Pastor, En Tormo, En Gil i una colla més fugen.

PARAULES DEL MOMENT PER LA NOSTRA CONCORDIA

Entre els molts fets importants que s'han succeït en la passada quinzena, cal remarcar la dissolució d'Acció Republicana i Acció Catalana per anar a la constitució d'un bloc que, probablement, serà anomenat Acció Catalana Republicana - Partit Catalanista eRpublicà.

En aquests temps de confusióisme, motivat per un nefast afany personalista, tot el que tendeix a desvirtuar la confusió existent cal asenyalar-ho amb goig.

Ja que no és possible anar a la formació del Bloc Unic Catalanista, que agrupés dretes i esquerres sota la bandera de l'ideal comú, és bo que els dos pols procurin, almenys, simplificar capelletes i constituir-se en un sol partit segons la tendència més o menys extremista.

Per aquesta raó veuríem, no cal dir amb quina alegria, que el nou partit naixent aplegués, també, els homes d'Estat Català i els de tots els partits republicans catalanistes existents.

Així s'evitarien noves confusions entre els ciutadans i donaríem un pas decisiu per l'assoliment dels ideals de Catalunya, car és sabut que una de les plagues pitjors que planen damunt del catalanisme actiu és aquesta dèria a fer de cada capelleta o cada penya d'amics, un partit polític.

Josep JANES I OLIVE

—Escolteu...—els cridem.
—Encantats de la vida—ens responen.

La Junta de *L'Univers* es fa creus del públic que ha assistit avui i són propicis a l'optimisme.

El públic ja ha desfilat. Resta un grup d'actors i no actors fent comentaris. Nosaltres, entusiasmats, proposem:

—Tindríem de celebrar-ho amb una cervesa.

Falagueraament acollida l'iniciativa, baixem vers el taulell.

Bevem gustosamente.

Aprofitant l'atmosfera entusiasta escorrem el bulto, no fos cas que ens toqués pagar la beguda.

Ja ens explicaran, després, com ha acabat la cosa.

Zoilo PETIT

—Parleu l'anglès?
—No ho sé, no ho he provat mai.